

בש"פ 3464/17 - זיאד דראגה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3464/17

לפני:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
זיאד דראגה

המערער:
המשיבה:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על החלטתו של רשם בית המשפט העליון ג'
לובינסקי-זיו מיום 23.2.2017 בבש"פ 1758/17

עו"ד קרן ארבל

בשם המערער:

פסק-דין

1. לפניי ערעור על החלטת הרשם ג' לובינסקי-זיו בבש"פ 1758/17, במסגרתה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 20.12.2016.

2. המערער הורשע בעבירות מס והושתו עליו 14 חודשי מאסר בפועל. המערער ערער לבית המשפט המחוזי על גזר דינו. בהסכמת הצדדים הקל בית המשפט המחוזי בעונשו, וקבע כי המערער ירצה 10 חודשי מאסר, בצירוף רכיבי הקנס שנקבעו בגזר הדין. עוד נקבע כי המערער יחל לרצות את עונשו ביום 26.2.2017.

3. בחלוף כחודשיים, ביום 23.2.2017, הגיש המערער לבית משפט זה בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור,

עמוד 1

בצירוף בקשת רשות הערעור ובקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שלו. בהחלטתו הראשונה מאותו היום, קבע הרשם כי חרף העובדה שמדובר בהליך ערעורי בפלילים אשר ניתן להאריך את מועדי הגשתו מטעמים ממשיים, אין לקבל את בקשתו של המערער. הרשם נימק, כי הארכת המועדים אינה עניין שבשגרה, כי האיחור הוא איחור משמעותי של מעל שבועיים ימים, וכי הנימוק לאיחור – לפיו נוצר נתק בין באת כוחו החדשה של המערער לבינו – אינו מגובה בתצהיר ואינו מניח את הדעת. כן פירט הרשם, כי סיכויי בקשת רשות הערעור אינם גבוהים על פניהם. על יסוד כל האמור דחה הרשם את הבקשה להארכת המועד להגשת בקשת רשות הערעור.

מאוחר יותר באותו היום, הגיש המערער בקשה לעיון חוזר בהחלטת הרשם לדחיית בקשת הארכת המועד להגשת רשות ערעור. בהחלטתו בעניין זה, הרשם הוסיף ופירט כי אף אם באת כוחו של המערער לא הייתה זמינה, המערער יכול היה ליצור קשר עם בא כוחו האחר. לכן, הרשם חזר וקבע כי המערער לא הציג הסבר מניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, וכי אין מקום לקבל את בקשתו לעיון חוזר. לפיכך, הרשם דחה את הבקשה.

למען שלמות התמונה, יצוין כי בית המשפט המחוזי (הנשיא א' טל) דחה את ביצוע עונש המאסר של המערער שלוש פעמים: בהחלטתו מיום 23.2.2017, בהחלטתו מיום 23.3.2017 ובהחלטתו מיום 25.4.2017. על פי החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 25.4.2017, המערער יתייצב לריצוי עונשו ביום 3.5.2017.

4. ביום 25.4.2017, יום לפני מועד המיועד למאסר וכחודשיים אחרי מתן שתי החלטות הרשם, הגיש המערער ערעור זה, ולצידו בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר. בערעורו, המערער שב וגורס כי איחר בהגשת הבקשה היות שנוצר נתק בינו ובין באת כוחו, וכן טען כי הרשם שגה בכך שלא נתן דעתו לסיכויי בקשת רשות הערעור.

5. דין הבקשה להידחות, וזאת ממספר טעמים. ראשית, כידוע, לרשם נתון שיקול דעת רחב וערכאת הערעור לא בנקל תתערב בהחלטותיו (בש"א 3352/17 דור לדור נהריה (94) בע"מ נ' שבי ציון - מושב שיתופי, אגודה חקלאית שיתופית בע"מ (23.4.2017); בש"א 7207/16 בילעאוו נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.11.2016); בש"פ 8067/16 אלישיב נ' משטרת ישראל, פסקה 5 (14.11.2016)). בהחלטתו המנומקת, שקל הרשם את כל השיקולים הרלוונטיים ולא מצאתי כל יסוד להתערב בה. שנית, כפי שציין הרשם בהחלטתו, על פניו סיכויי קבלת בקשת רשות הערעור אינם גבוהים, נוכח החזקה לפיה בקשת רשות הערעור המכוונת כלפי חומרת העונש אינה מקימה עילה לדיון ב"גלגול שלישי" (רע"פ 2376/17 אבו סארא נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (18.4.2017); רע"פ 916/17 בוסקילה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (18.4.2016)). שלישית, נוכח העובדה שהמערער אינו מגבה את טענותיו בתצהיר (כך בבקשותיו בפני הרשם וכך בערעורו זה), מגיש בקשותיו לבתי המשפט ימים ספורים עובר לכניסתו המיועדת למאסר (כך בבקשותיו בפני הרשם וכך בערעורו זה), וכן נוהג להגיש בקשותיו לבית משפט זה ולבית המשפט המחוזי במקביל (כך בבקשותיו בפני הרשם וכך בערעורו זה) – מתקשה אני לקבל כמהימנים את הסבריו של המערער, לפיהם הסיבה לעיכוב בהגשת הבקשה היא אבדן הקשר עם באת כוחו.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתן היום, ל' בניסן התשע"ז (26.4.2017).

ש ו פ ט